

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der Laatste Dagen.

(Opgericht in 1896.)

Wij gelooven dat geene regeering in vrede kan bestaan, dan tenzij er zulke wetten ontworpen zijn en onschendbaar worden gehouden, die aan elk persoon de vrije uitoefening van zijn geweten, het recht en het bestuur van zijn eigendom waarborgt, en hem de bescherming van zijn leven verzekerd. DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN.

No. 4

15 Februari 1913.

18e Jaargang.

GELOOF, HOOP, EN LIEFDE.

Drie woorden slechts, maar waarvan Paulus zegt, dat ze eene veelomvattende beteekenis hebben. Geloof, — zoo wordt door ons geleerd, — is het eerste beginsel van het Evangelie. „Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen, want die tot God komt, moet gelooven dat Hij is, en een beloener is dergenen die Hem zoeken,” zoo luidt het in den Bijbel, en voor de Heiligen der Laatste dagen is het zeer gemakkelijk om dezen tekst te verstaan. Geloof, dit weten zij is het leidend beginsel, niet alleen in de zaken der godsdienst, maar eveneens in alle de voorkomende gevallen van het dagelijksche leven. Geloof is de grondslag van handeling. Te wel zijn de redenen hiervan door onze lezers gekend, dan dat het voor ons noodig zoude zijn hierover alhier nogmaals eene uiteenzetting te geven. Geloof echter zal niet altijd blijven bestaan. Er zal eenmaal een tijd komen dat al hetgeen wij nu gelooven niet meer door ons zal worden geloofd, maar dat wij het daarentegen zullen weten. Sommige van deze dingen, en alzoo een gedeelte van ons geloof heeft reeds deze verandering ondergaan. Eens was er een tijd dat wij het Evangelie slechts geloofden, maar zoo wanneer wij getrouw zijn gebleven aan de voorschriften ervan, dan is langzamerhand in overeenstemming met de belofte des Heeren ons daaromtrent gegeven, dat geloof reeds overgegaan in een zeker weten, en diepgevoelde kennis der zaken. Is dat het geval geweest met de waarheid van het Evangelie in het algemeen, in bijzondere dingen zijn daar echter nog heel wat aangelegenheden wat vooralsnog, al is de grond daarvan dan nog zoo degelijk gelegd, een geloof voor ons blijft. Standvastige volharding echter, langs de lijn die ons reeds eerder het geloof in weten heeft doen verwisselen, zal ook van die bijzondere gedeelten in plaats van geloof, eene kennis

maken. Geloof alzoo vergaat. Wordt, om wederom den Bijbelwoord te gebruiken, verwisseld in aanschouwen. Eens zullen wij kennen, zooals wij zelven gekend zijn, al is het ook dat wij thans nog als door eenen spiegel in eene duistere rede zien.

Hoop doet leven, zegt een eveneens bekend gezegde, al wordt dat nu juist niet in het bijzonder in den Bijbel gevonden. Hoop echter houdt ons geloof staande. Die hoop kan verschillende trappen van verzekering hebben. Wij kunnen onze hoop vestigen op eene totaal hopelooze zaak, terwijl we daarentegen eveneens eene hoop kunnen hebben, zóó vast en zóó zeker, als hadden wij de gehoopte zaak reeds zelve in ons bezit. De hoop op godsdienstig gebied die wij bezitten is de hoop der zaligheid. De gegrondheid dier hoop hangt wederom af van ons meerder of minder rechtvaardige leven, en ons beter of slechter navolgen van de vereischten van het Evangelie. De hoop van de Heiligen der Laatste Dagen eigenlijk kent slechts ééne grens, en wel die grens welke de hoop gelijk doet zijn aan zeker weten. Durven we enkel alleen eene zwakke hoop koesteren, dat het eenmaal wel met ons zal zijn, en spreken de herinneringen van ons leven daaromtrent eene zekere vrees uit, ontstaan door het bewustzijn onze plichten in het verleden niet te hebben betracht, dan kunnen we van te voren reeds zoo goed als zeker zijn, dat onze hoop zonder grond is, en als zoodanig ternauwernood meer den naam van hoop waardig. Zoo ons leven niet zoodanig is geweest, dat wij het bewustzijn met ons om durven te dragen, dat ons leven aangenaam is geweest in de oogen des Heeren, en we zodoende geene gerustheid des gewetens kennen, laten wij dan zeker zijn, dat in plaats van te hopen wij ons hebben te bekeeren, en ons Godes gunsten hebben waardig te maken, zal het eenmaal wel met ons zijn. Met andere woorden: als Gods welgevallen zich niet in het bewuste leven van ons gemoed vertoont, hier in dit leven en op deze aarde, laten wij er dan niet op rekenen dat het straks aan de andere zijde nog wel een beetje mee zal vallen, want dan koesteren wij een bodemlooze hoop. Ook de hoop vergaat, op hetzelfde oogenblik dat het geloof wordt verwisseld. Immers de dingen die wij alreeds verkregen hebben, daar hopen wij niet meer op. Als straks de deuren der zaligheid zich voor ons ontsloten hebben en ons geloof is verwisseld in aanschouwen, dan is ook op hetzelfde oogenblik de hoop op deze dingen vervallen, al is het dan ook eene blijde stonde geweest, toen deze hoop zich in zekere voldoening oploste.

We komen ten slotte dan dezelfde conclusie trekken, die reeds de Apostel van ouds voor ons trok, en waardoor die conclusie dan ook in geen enkel opzicht origineel is. Dat

afdoende eind-resultaat is, dat er van de drie opgesomde eigenschappen der religie slechts één overblijft, en dat eene is namelijk de liefde.

Dat eene is echter zoo groot als al het andere tezamen. Dat eene speelt de hoofdrol bij alle de verschillende andere zaken te berde gebracht. Dat eene, de liefde namelijk is de grondtoon geweest van het echte en ware geloof, wat in aanschouwen verwisseld is geworden. De liefde is de kracht geweest, waardoor het gebouw der hoop, wat door al de stormen des levens stabiel is gebleken, in stand is gebleven, en waardoor het eenmaal mogelijk werd, dat deze hoop per slot van rekening niet werd beschaamd. Die liefde is en was bij alles de hoofdfactor, en heeft eveneens op alles voor, dat zij in eeuwigheid zal blijven bestaan. Eens de zaken gezien en aanschouwd hebbende, eens de hoop die in ons was bevredigd hebbende, mag er wederom een nieuw geloof verrijzen aan dingen, die alsdan wederom in de toekomst kunnen liggen. Mag er alsdan opnieuw eene hoop ontstaan aan zaken, waarvan ons de verborgenheden dan nog niet zullen zijn opgelost, wederom zal de liefde de geleidster dan moeten zijn van dat nieuwe geloof en die nieuwe hoop beide. „De liefde,” — zegt de Apostel, — „vergaat nimmermeer.” De liefde des Vaders, jegens zijne kinderen, de liefde des Zoons jegens Zijne broederen, de liefde van ons jegens hen, en jegens onze nazaten en onze broederen, moge van onderwerp naar de veranderde omstandigheden gaan verwisselen, de liefde zelve echter blijft en veranderd nooit. De liefde was het in het verleden, die aan ons het aanschijn gaf, beide, geestelijk en lichamelijk. De liefde was het die aan onze woonplaats, de aarde het leven schonk; de liefde was het die aan ons; het leven gaf dat wij allen zoo lieven, en de liefde is het die thans onze boezems doet ontbranden voor God en voor Christus, omdat hunne boezems in de eerste plaats van reine liefde voor ons ontvlamden. De liefde zal het zijn, die de eeuwen der toekomst zal regeeren. Die de harten zal doorstroomen van hen, die eens zullen worden aangewezen om onder den liefdevollen Christus, die uit zuivere menschenmin Zijn eigen leven voor ons gaf, — het bewind der aarde uit te maken. Niet alleen in het toekomstige vredetijdperk, alwaar een zekere grens voor is vastgesteld, maar ook daarna, als de aarde verlost zal zijn geworden, en hare plaats in zal nemen in de rij der verhevene en lichtende planten, dan nog zal het enkel de liefde zijn die de drijfkracht van den ether zal uitmaken, die onze Urim en Thummim-bol in hare ruimten zal doen rondwentelen. Nog zal het dan de liefde zijn, wier stralen lichtende in den vorm van het kruis dat licht zal zijn, wat de warmte en den gloed der zon overbodig maakt. Waarheid en liefde, liefde en waarheid,

zie daar de elementen der regeering, toesnellende op hét enkelvoudig gebod van den Koning der Waarheid en den Koning der liefde, om die diensten te verrichten die van haar langs liefdekoorden worden vereischt.

„MET NIEUWE TONGEN ZULLEN ZIJ SPREKEN.”

Eens, had ik eene zuster van mij een bezoek gebracht, en wij zaten met elkander te praten over het Evangelie. Zij was eene vrouw ietwat het midden des levens voorbij, vriendelijk en zachtmoedig. Het beste van haar leven had zij aan het Evangelie besteed. In de Kerk geboren, had zij van haar prilste jeugd af aan het Evangelie in praktijk gebracht, en het Evangelie had haar leven zoo zoet en rein als eene melie der dalen gemaakt.

„Neen,” zeide zij, onder het gesprek, „mijn leven is niet zonder beproevingen geweest, en als ik nu terug zie, schijnt het mij, dat iedere beproeving een beetje zwaarder was, als die welke voorafging. Maar, de Heere heeft mij rijkelijk gezegend, en Hij heeft mij de kracht en sterkte geschonken om de wederwaardigheden des levens door te kunnen maken. Verzoeking en pijn zijn niet altoos van mijn pad verwijderd geworden, maar macht is mij gegeven om deze te kunnen weerstaan. Somwijlen gevoel ik, dat het groote verschil tusschen de Heiligen der Laatste Dagen en vele anderen dit is: de Heiligen der Laatste Dagen hebben beproevingen te doorstaan, maar in het uur van nood gaan zij met geloof en zekerheid naar God, en volgens hun geloof schenkt Hij hun sterkte, zoodat zelfs in hunne kwellingen zij de hand des Heeren zien geopenbaard, en daarom gevoelen zij zich gelukkig en gezegend. De persoon echter, die dit geloof niet heeft, ziet alleen de donkere kant, en het is wel waar, zóó beschouwd, is het wel treurig genoeg.

Eens, niet zoo heel lang geleden, is mij eene beproeving overkomen, die mij zwaarder scheen, dan eenige ondervinding welke ook, die ik van mijn leven ooit doormaakte. Zóó zwaar was deze, dat ik mij niet in staat gevoelde om haar door te kunnen gaan. Maar in het midden van de donkere wolken, welke rond mij heen schenen te zijn, wendde ik mij tot den Heere om troost en sterkte. Niet lang daarna bezocht ik 'eene vergadering onder de zusters gehouden, en toen wij verzameld waren, besloten wij eene getuigenisvergadering ervan te maken. Ik moet u zeggen, dat de bijeenkomst goed werd bezocht, en zelfs eenige van de voornaamste zusters der Kerk waren aanwezig. Ik zal die vergadering nooit vergeten. De geest van God was rijkelijk uit-

gestort in ons midden. Het scheen, dat de sluier tusschen ons en den hemel zóó dun was, dat wij dezelve als het ware bijna konden doorzien. Sommige merkwaardige getuigenissen werden afgelegd, en de gave van talen werden genoten door enkelen der aanwezigen.

Gedurende de vergadering kwam één van de zusters naar mij toe, en hare handen op mijn hoofd leggende, begon zij in eene vreemde taal te spreken. Ik kon den invloed van den Geest van God gevoelen, welke mijn lichaam doordrong, en ik werd gevoelens van vrede en geluk gewaar.

Zij — de zuster — sprak eene zegening in de vreemde taal over mij uit, en toen zij geëindigd had, rees er eene andere op, die de uitlegging ervan gaf. Ik luisterde met eerbied en aandacht naar de geïnspireerde woorden, welke zij sprak, en mijn hart sprong op van vreugde en blijdschap, want de zegeningen welke ik boven alle anderen gewenscht had, werden mij beloofd door den Geest van God op deze merkwaardige wijze. In het uur van beproeving, had de Heere mij niet verlaten, maar was mij dicht nabij, en had Hij mij lief. De beproeving was over mij gekomen om tot mijn eeuwig welzijn te strekken. Door getrouwheid en volharding zoude ik mijne zaligheid ontvangen, en wanneer ik getrouw bleef, zoo zoude mijn invloed over mijne kinderen, die ik lief heb meer dan mijn eigen leven, zoodanig zijn, dat niet één hunner aan het werk van God ontrouw zoude worden, en door het werk, dat in deze dagen is hersteld, zouden zij eene heerlijke zaligheid in het koninkrijk van God verkrijgen."

„Zeker, dat is eene heerlijke zegening," zeide ik, en zonder twijfel zal het u helpen steeds voorwaarts te gaan. Maar niet alleen voor u kan dit eene zegening worden, maar tot al diegenen die ervan hooren, want het is een bewijs dat in deze dagen de gaven en zegeningen aan het Evangelie zijn verbonden, en onder deze is, „dat zij met nieuwe tongen zullen spreken."

Welgelukzalig zijn de oprechten van wandel, die in de wet des Heeren gaan. Welgelukzalig zijn zij, die Zijne getuigenissen onderhouden, die Hem van ganscher harte zoeken; zij, die geen onrecht werken, maar in Zijne wegen wandelen. Als ik merken zal op Uwe geboden, dan zal ik niet beschaamd worden. Als ik de rechten Uwer gerechtigheid geleerd zal hebben, dan zal ik U in oprechtheid des harten loven en prijzen. Als Gij mij niet verlaat, dan zal ik trachten uwe inzettingen te bewaren. Uwe rede heb ik getracht in mijn hart te verbergen, opdat ik tegen u niet zoude zondigen. Ik ben vroolijker in den weg Uwer getuigenissen dan over allen rijkdom.

L o f s a l m.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij ontvingen van Ouderling Theodore Korthals, die voor enkele jaren terug alhier op zending was, en thans verblijf houdt te San-Francisco, het volgende schrijven:

Wij hebben hier slechts eene kleine vertakking van de Kerk, en dat doet mij terug denken aan de blijde dagen, doorgebracht in het zendingsveld. Ik gevoel mij nog altoos gelukkig in het Evangelie, en hoop van ganscher harte dat dit steeds zoo mag blijven. Onze vergaderingen hier te San-Francisco zijn niet zoo groot dan die van Rotterdam. Ik hoorde zeggen dat de zaal te R. haast te klein wordt. Het is mijne wensch en bede, dat u aldaar met uw succes voort moogt gaan, en dat nog velen tot de kennis der waarheid mogen worden gebracht. Doet mijne groeten aan alle de broeders, zusters, en iedereen die mij kende. De Heer vragende u te willen blijven zegenen, verblijf ik uw broeder en medestrijder in den veldslag voor de waarheid,

San-Francisco.

THEO. J. KORTHALS.

We ontleenen van uit eenen brief, ons uit Indië toegezonden, het volgende:

Morgen is het St. Nicolaas-feest, en ik kan mijzelve niet voorstellen dat wij in den wintertijd verkeerren. Elken dag is het hier het aangenaamste zomerweer wat men zich kan denken. Er zal thans in Holland wel veel armoede geleden worden, redenen waarom ik hierbij inzend een bedrag van vijf gulden om dat ten uwent aan de zustervergadering te geven. Ik hoop, dat de zegen des Heeren met u en uw werk mag zijn en verblijven.

Tandjong Priok.

A. A. HOUWNIET.

Wij lezen steeds met genoeg de Ster, en vinden er zeer vele goede wenken en raadgevingen in. Wij wenschen het werk des Heeren in ons oude vaderland van harte een goede vooruitgang toe. Broeders en Zusters, klemt u allen vast aan de beginselen van het Evangelie, en de zegeningen welke er aan verbonden zijn, zullen u niet ontgaan.

Uw toegenegen,

Hoboken, N.-York.

J. P. VERHAGEN en gezin.

AANGEKOMEN.

Op 30 Januari zijn aangekomen, Ouderling N. Teerlink van Salt-Lake-City, en Ouderling J. Stevens van Ogden, Utah. Ouderling Teerlink is de Rotterdamsche, en Stevens de Amsterdamsche conferentie als arbeidsveld aangewezen.

Ik kan niet nalaten om door middel van de Ster mijne broeders en zusters in het oude vaderland mijne blijdschap mede te deelen, dat ik het voorrecht mag bezitten mij in Zion te bevinden. Men geniet hier zeer vele vrijheden, die overal anders gemist moeten worden. Vooral de vrouwen worden hier meer gerespecteerd dan op eenige andere plaats ter wereld. Wij hopen, dat de Geest des Heeren ons allen mag helpen om nimmer van het doen van onze plichten af te wijken. Onze getuigenis van het Evangelie is zeer sterk, en we hopen die spoedig nog te vergrooten door het werk te doen voor onze geliefde afgestorvenen.

Ogden. Utah.

S. GRONDSMA en Echtgenoot.

Wij hebben steeds de Ster met blijdschap ontvangen en met genoegen gelezen. Wij verheugen ons in het Evangelie; de vertakking alhier is weliswaar klein, maar moedig en dapper, en de inzettingen en geboden van het Evangelie worden over het algemeen getrouw onderhouden. Doet onze beste groeten aan alle de Heiligen en zendingen, en dat de zegen des Heeren met u en uw werk mag zijn.

Grand Rapids. Mich.

JOHN. POSTMA.

Wij ontvangen de Ster geregeld, en lezen gaarne de vele nuttige onderwijzingen daarin vervat. Wij zijn blij hier in Zion te zijn, en hopen voort te gaan om de geboden van Vader in den Hemel te onderhouden.

Salt Lake City.

Familie L. NOORDHOFF.

Men meldt ons verder uit Salt Lake, het volgende:

Behalve de Hollandsche vergaderingen wordt er alhier ook reeds sedert een jaar eene Hollandsche zondagschool gehouden, waarvan als leeraars zijn aangesteld, Ouderlingen P. Noorda en Abram Vreeke. Als „home-missionaries” (tehuis zendingen) zijn geroepen Ouderlingen Kooyman, P. Noorda, Gerrit de Waard, Zuster Maria van Waal, en Grace Her-

mershof. Het doel van deze zending is het Evangelie te prediken onder de andersdenkenden die te Salt-Lake wonen, alsmede onder hen die er zich nieuw gaan vestigen. Voor korten tijd geldden werd alhier in de Jordan-rivier, de familie Vlaming gedoopt, sedert eenigen tijd uit Rotterdam naar hier geëmigreerd.

Het Evangelie der „Mormonen” wordt dus niet alleen in den vreemde gepredikt, maar eveneens worden er proselieten verworven in het eigen land van de Heiligen der Laatste Dagen. Wel een bewijs dat het Mormonisme van nabij beschouwd, minstens even sterke aantrekkingskracht uitoefend, als van verre.

Wij gevoelen ons nog steeds gelukkig in het werk des Heeren, en er is in ons niet den minsten twijfel, dat onze Kerk niet is de Kerk van Christus. Elk jaar, elke week, neen, iedere dag wordt onze getuigenis dienaangaande sterker, en ons voornemen is om onder alle omstandigheden des levens, hetzij in voorspoed of in tegenspoed voorwaarts te gaan en onze plichten waar te nemen als Heiligen der Laatste Dagen.

Dat de zegen des Heeren met u en uw werk mag zijn, is onze wensch voor u in den naam van onzen Verlosser.

Salt-Lake-City.

Familie P. NOORDA.

De omvang der verzoening van Christus is oneindig, en wordt gelijkelijk aangewend jegens al de nakomelingen van Adam. Zelfs de ongeloofige, de heiden, en het kind wat sterft vóór het de jaren des onderscheids heeft bereikt, zij allen zijn verlost van den val en de gevolgen daarvan door de zelfopoffering van den Zaligmaker.

Een der eerste vruchten van de verzoening door Christus teweeggebracht is de opstanding, en het is door de Schriften afdoende bewezen, dat die opstanding algemeen zal zijn.

TALMAGE.

Onderzoekt de geboden, want zij zijn waar en getrouw, en de profetiën en beloften, welke in dezelve zijn zullen allen vervuld worden.

Goddelijke openbaring.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
ROSCOE W. EARDLEY

Assistent :
B. TIEMERSMA

HET LICHAAM VAN GOD.

Wij kunnen uit den Bijbel heel wat bewijzen verzamelen om aan te toonen dat God, behalve dat Hij een Geest is van oneindige volmaaktheid, ook evenals al het door Hem en door Zijnen Zoon geschapene, een lichaam bezit. Deze leerstelling is zuiver „Mormoonsch”, d. w. z., bijna geene secte ter wereld heeft het aangedurfd om hierop Amen te zeggen.

Hoewel we reeds lezen, dat in het allereerste begin van Genesis er door den schrijver aldaar gewag van wordt gemaakt, dat de mensch naar het beeld van God geschapen is, voorts hoewel de Heer in latere tijden zelven persoonlijk aan de onderscheidene Bijbelheiligen verscheen, met hen sprak, wandelde, ja zelfs at en dronk en worstelde, en het dus in het Oude Testament in geen enkel opzicht aan bewijzen faalt, dat het beweren van de Heiligen der Laatste Dagen, gebaseerd in de allereerste plaats op de hedendaagsche openbaring, waarin diezelfde God zich nogmaals als een Wezen met vleesch en beenen heeft vertoond, staaft, zoo neemt dat nochtans niet weg, dat er ook uit de rede heel wat bewijzen te verzamelen zijn, dat God inderdaad een Wezen moet zijn, die zelve eenen tabernakel of stoffelijk kleed bezit, waarin de Verheven Geest, die het heelal bestuurt, die het toebereid heeft, en het door Zijn groote en genadige liefde nog steeds, door middel van de wetten van Zijn alvermogen onderhoudt, — woont en verblijf houdt.

In de allereerste plaats toch, let wel, nu afgezien van alle schriftuurlijk bewijs, is het niet meer dan volgens de rede van alle door onze zinnen opgemerkte dingen, dat iets of iemand, die alles maakte en daarstelde met een kleed, waarin het zich kon vertoonen, zelve eveneens een soortgelijk kleed moet bezitten. De vogelen, de bloemen, de planten, den mensch, de hemellichamen, ja alles bezit eene gedaante van tastbare stof, wat met daartoe geschikte organen kan worden waargenomen. Moet niet Hij, die dit alles maakte zelve eveneens een tastbare zelfstandigheid zijn geweest? Hij maakte den mensch naar Zijn beeld. Een voorbeeld gebruikte Hij dus. Zoo het lichaam van den mensch niet naar het beeld van God is gemaakt, naar wiens beeld is het dan gevormd? Zoo de geest van den mensch wel naar het beeld van den Vader is gemaakt geworden, bezit de mensch

dan in zich de gelijkenis van twee beelden? Zoo ja, van wien is dan dat tweede beeld?

God de Heer, zoo wordt algemeen geleerd, en ook de Heiligen der Laatste Dagen sluiten zich bij dat beweren aan, — leeft in den hemel. Beter was het allicht te spreken van op den hemel. Spreken wij ook niet van den mensch, dat hij op de aarde woont? Die hemel nu is eene plaats, waar Jezus henenging met een stoffelijk lichaam. Dat is buiten kijf. Toen hij uit het graf verreezen was, en Hij zich toonde aan den ongeloovigen Thomas, noodigde Hij dien uit om Hem te bevoelen en te betasten, met stoffelijke, aard-sche vingers, want, zoo zei Hij, „een geest heeft geen vleesch en beenen gelijk gij ziet dat Ik heb.” Afgezien nu nog van het feit, dat het eveneens weer onredelijk is om te gelooven, dat de Zoon meerder zoude wezen dan den Vader, — de Zoon toch had een lichaam —, lezen wij verder dat Hij, — Jezus, — na veertig dagen met Zijne jongeren te hebben doorgebracht, na met hen gegeten en gedronken te hebben, — van hen opvoer naar den hemel. Het weliswaar verheerlijkte en niet meer aan de wetten van de grovere stof onderworpen lichaam van den Zoon van God voer op naar den hemel, dat is, naar de woonplaats van Zijnen Vader. Volgens de opvatting nu van hen die alleen in een geestelijk God gelooven, kwam dus het lichaam van den Zoon, wat door Thomas nog kort te voren was betast en bevoeld, wat op aarde enkele dagen geleden nog visch en honigraat had gegeten, wat de handen zegenend over Zijne jongeren bij Zijn afscheid had uitgebreid, kortom wat alle teekenen had gegeven van uit stof te bestaan, aan de geestelijke rechterhand te zitten van den Vader. Waar blijft hier de logica?

We weten en gelooven, dat Christus de eersteling is geworden der opstanding, en of er nu na Hem al sommigen zijn opgestaan, dan wel of de eenmaal gestorvenen nog allen in het graf rusten, het algemeene Christelijke geloof zegt evenals het Mormonisme, dat eenmaal allen zullen opstaan. Door de zoenverdienste van Christus is dat eene der noodzakelijke dingen geworden, dat namelijk eenmaal Satan de macht over het lichaam moet laten varen en toe moet staan, dat ze uit het graf voort komen. De zee, toch — zoo zegt Johannes in zijne openbaring, — „gaf hare dooden, en de hel en de dood gaven hare dooden,” en allen kwamen voor den troon van God te staan om geoordeeld te worden. Allen zullen dus hun lichaam terug hebben, hetzij dan dat het hetzelfde lichaam is, dan wel een ander lichaam, in dit geval doet de beschouwing daarvan aan de zaak niet af. Allen zullen staan, eene eigenschap van het lichaam, voor God, en een oordeel zal over hen worden uitgesproken. Volgens veler begrip, zal dan een onbelichaamden geest, God de

Vader, aan een belichaamden Geest, God de Zoon, het recht geven om met Zijne medehelpers de daden der menschen te beoordeelen en hunne aanstaande plaats hen aanwijzen. Wie zal dat doen? De Zoon van God! Met een lichaam, want Hij voer met een lichaam ten hemel, en de discipelen die over Zijn heengaan treurden, werd beloofd, dat Hij terug zou komen gelijkewijs als zij Hem hadden zien nenenwaren.

Voorschouwen wij het gebrek aan logica hier? God de Vader alleen geen lichaam. De hoofdrechter, die de leiding van de terechtzitting aan Zijnen ondergeschikte, — want volgens Zijn eigen woorden blijft de Zoon dat toch altoos, — overdraagt, is minder volmaakt dan degenen zelfs die geoordeeld moeten worden. Trots alles, trots hunne aardsche overtredingen waarvoor ze hier terecht gesteld zullen worden, hebben ze een kleed, waarin ze zich kunnen vertoonen. De plaatsvervangende rechter met Zijne medehelpers, — de apostelen, — hebben eveneens een heerlijk kleed, — eën gloriovolle verschijning, waarin ze ter tribunaal kunnen stijgen, maar Hij, de Groote ontwerper van dit alles is..... den duivel gelijk. Hij bezit geen lichaam!

Toppunt bijna van onbegrijpelijkheid. Bijna, zeggen we, want hoor maar, de climax komt nog.

Ofschoon Jezus zichzelf altoos den Zoon des Menschen heeft genoemd tijdens Hij op aarde was, en zich nimmer om Zijne hooge afkomst op den voorgrond heeft gedrongen, ja ook zelfs nimmer heeft toegestaan, dat Hij op den voorgrond werd gedrongen door zijne vurige en Hem liefhebberende volgelingen, toch zou heel het Christendom het voor groote ketterij houden, wanneer iemand er aan zoude willen tornen of Jezus wel inderdaad de Zoon van God is geweest. Wel verre van zoo te doen, spreken wij het daarentegen gaarne uit, dat ook de Heiligen der Laatste Dagen mede de eersten zijn om de Godheid van Jezus te willen erkennen niet alleen, maar tegen elkeen gaarne willen verdedigen. Welnu dan, een Godenkind is die geen God? Maar het Godenkind hebben wij nimmer anders gekend dan met een mensche lijk lichaam, en Hij zeide, „die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien”. Hebben we dan hier niet de proef op de som, dat God een lichaam heeft. Jezus is immers God, en wij kunnen den Vader niet anders kennen dan door Hem. Hoe kan nu Jezus God zijn als God enkel een geest is, al is het dan ook eenen Geest met een kapitale letter? Jezus was God, heeft op aarde rondgewandeld, is naar den hemel gegaan, en is daar bij den Godenvader, van wiens zelfstandigheid Hij het uitgedrukte beeld was, en krachdend de onveranderlijkheid steeds aan God toegeschreven, nog is; had een lichaam, vertoonde zich daarin, leefde daarin, predikte en handelde daarin, ergo, God heeft een lichaam. Och, waren alle raadsele des levens zoo duidelijk als dit.

GETUIGENIS VERKREGEN VAN DEN BALKANOORLOG,
door FERDINAND F. HINTZE, oud-zendeling van Turkije.

(Vervolg van blz. 44).

Hij onderwees het geloof aan den eenigen waren God, en ordende de stammen der Arabieren door wet en regel; en door den ijver van zijnen godsdienst reinigde hij het land van alle afvallige en verraderlijke apostolische predikers, alle godsdienstige gevoelens onder de Christenen beperkende tot datgene wat aan kon toonen eene zakelijke overweging waardig te zijn. Dit gaf het afscheid aan de zeven voornaamste katholieke kerken, of de zeven hoofden van het beest, — de Roomsche, de Grieksche, de Ethiopische, de Syrische in Caldea, de Maronieten van den Libanon, en de Armenische kerk. Dat was echter niet alles. Hij hield niet alleen eene opschooening onder de afvalligen van Klein-Azië, Palestina, Egypte en de noordelijke kust van Afrika, maar ging moedig voorwaarts, onderwerpende totdat hij een volmaakt cordon had gevormd als een wassende maansikkel rondom het Christelijk Europa.

De Mohamedanen heerschten op de Afrikaansche zijde, vanaf de straat van Gibraltar ten westen, en door geheel Kaukasisch Rusland in het noord-oosten. Zij vestigden zichzelve aan den Bosporus, en dwongen de Grieken en Armeniërs een zedelijk leven te leiden, hun zoodanige maatschappelijke wetten voorschrijvende, waarbij beide sexes tot na het huwelijk streng gescheiden moesten blijven. Eveneens dwongen zij hen tot matigheid, en gaven ten slotte toch dit volk een eigen regeering. Zoo lang ze veraf zijnde natiën konden verwinnen en hunen buit, — dien zij schatting noemden, — thuis konden brengen, waren ze tegenover hunne onderworpenen zeer grootmoedig. Aldus deed het geslacht der Turken den stroom van ongerechtigheden voortkomen van uit Babylon op zeven heuvelen gezeten, totdat betere maatschappelijke omstandigheden door het nieuwe licht van God wederom tot de aarde gezonden, aangebracht konden worden. Dit was de laatste en grootste taak der Turken in de vervulling van een van hunne andere roeping.

De Schriften maken ons duidelijk, dat deze wonderwolle macht het uit zoude houden tot op de laatste tijden, en hier is het punt waar de Heiligen der Laatste Dagen eene nieuwe inspiratie erlangen van den Balkan-oorlog.

Toen de voorwaarts schrijdende opmarsch der Turken be-teugeld werd, begonnen zij natuurlijkerwijze te zwichten en terug te wijken, totdat we hen thans in hunne vernederende houding kunnen waarnemen, op hunne knieën bedelende om den vrede. Een duurzame vrede kan echter hun deel niet meer

zijn, omreden dat hunne zending vervuld is. Zij kwamen niet om zich te laten bekeeren, noch om de wereld te verbeteren door vooruitstrevende wetten, of industriëele of handelsbelangen na te jagen, maar om de dingen te houden, zooals ze waren tot op den tijd van het einde, als wanneer ze terug zullen gaan naar de plaats van waar ze kwamen. Hunne zending heeft een einde genomen, en op hunne terugtocht lijden zij nu hun volle maat, overweldigd en overmeesterd door gruwelen en verdrukking onder de handen van hen, dien zij in vroegere dagen zelve hebben verdrukt.

De Turken, die het laatste kwamen moeten de eersten zijn om te gaan. Zijn zij eenmaal gegaan, dan zullen de Arabieren op hunnen tijd eveneens zwichten, en dat edel en heilig land, door de profeten van God toegewijd tot het gebruik en het voordeel van het huis van Israël, en geheiligd door het bloed van den Zoon van God, zal aan zijne rechtmatige eigenaars, die vergaderd zullen worden van uit alle natiën, en van uit de noordelijke landen, terug worden gegeven, om het voor eeuwig en altoos te bezitten. Dat deze tijd, waarnaar zoo lang is uitgezien, nabij is, leiden wij af uit den Balkanoorlog.

Elke stap de Turken terug gedreven is een stap nader voor den terugkeer der Joden naar het land van Judea. Iedere beweging, gemaakt in de richting van de bevrijding van dat land, strekkende om de bedorven Bedouïnen, de fanatieke Arabieren en de verdrukkende Turken daaruit te verwijderen, is eene beweging die de getuigenis van elk geloovige Heilige der Laatste Dagen moet vergrooten. Het bewijst de Goddelijke zending van den proefet Joseph Smit, van den Bijbel, van het Boek van Mormon, en van de nieuwere oepnbaringen. Het bewijst ons dat het einde nabij is. Het bewijst ons dat de Joden zekerlijk spoedig naar het land hunner belofte terug zullen keeren. Het bewijst eveneens nog eene groote menigte van andere dingen ten nauwste verwant en verbonden met de toevorgadering van Israël van uit alle landen naar Zion en Jeruzalem.

Ten slotte kan het werk van de Turken als volgt worden samengevat:

Zij matigden zich het leiderschap aan over Ismaël, en bewaarden hem er van om zich met de buitenwereld te vermaagschappen. Zij bewaarden het land Palestina van door anderen dan door het zaad van Abraham in bezit te worden genomen, en hielden het aldus vrij voor het eigendomsrecht der Joden, wanneer de tijd der Heidenen vervuld zoude zijn. Zij weerhielden de afvallige Christenkerken om zich verder te verbreiden en te vermenigvuldigen, hen daarbij nieuw leven en beter georganiseerde vormen verleende. Zij omsloten heel gedeeltelijk Europa en hielden dit vol tot op den tijd

van de herstelling van het Evangelie en die der sleutelen van de toevergadering van het huis van Israël naar de landen hun beloofd; sedert welken tijd zij trapsgewijze den weg daartoe hebben gebaad, den Gog en den Magog toestaande hunne legers te verzamelen voor het laatste bloedbad in de vallei van Josafat nabij Jeruzalem. De zending van den Turk is volbracht, en zijne bruikbaarheid bijna ten einde. Hij is ontslagen door dezelfde macht, die hem zond, en hij zal het Heilige land moeten ontruimen, opdat de Joden aldaar hunne intrede zullen kunnen doen. De Turk kwam onaangediend, en evenzoo zal hij verdwijnen, en als wereldmacht geheel vergeten worden, maar in zijne plaats zal de Kerk van Christus en het Koninkrijk van God verrijzen. De Kerk van Christus zal de aarde vervullen met licht, kennis en zaligheid, en het Koninkrijk van God zal op heel de aarde eene regeering van vrede daarstellen.

ONTSLAGEN.

25 Jan. '13. Eervol van hunne zendingen alhier zijn ontslagen: Ouderlingen J. W. de Brij en J. C. Stoel. Ouderling De Brij kwam aan op 1 Nov. 1910, en werkte tot 1 Juni 1911 in de Rotterdamsche conferentie, als wanner hij naar België werd gezonden en een tijdlang te Brussel verbleef. Na daar tot 2 Sept. van dat jaar gewerkt te hebben werd hij verplaatst naar de Arnhemsche conferentie, en vandaar werd hij op 31 Oct. 1911 gezonden naar de Groninger conferentie, alwaar hem achtereenvolgens de leiding van de Leeuwarder, en daarna van de Groninger gemeente werd opgedragen.

Ouderling Stoel kwam aan op 10 Febr. 1911, en werd eerst gezonden naar de Arnhemsche conferentie, vanwaar hij op 4 Sept. van 't zelfde jaar verplaatst werd naar Rotterdam. Van de Rotterdamsche conferentie werd hij op 10 Juni 1912 gezonden naar Leeuwarden, alwaar hem de leiding van de gemeente werd opgedragen. Hier bleef hij tot den datum van zijn ontslag.

AFSCHEIDSGROET.

Bij mijn vertrek uit Holland, weder naar „de toppen der bergen”, breng ik bij deze mijn besten afscheidsgroet over aan al de leden, vrienden enz., die ik op mijne zending alhier heb mogen ontmoeten. Ik gevoel mij ten zeerste dankbaar voor alles wat door hen gezamenlijk aan mij gedaan is geworden, en den tijd onder u allen doorgebracht zal ik steeds als eene der aangenaamste periodes van mijn leven blijven beschouwen. Dat de Heere u allen moge zegenen, is de wensch van uw broeder.

J. C. STOEL.

VOLGT MIJ NA.

II.

„Ik geloof dat ik het met u eens kan zijn,” zei onze vriend, „dat ons leven, gelijk dat van den Grooten Meester, door volkomen betrouwbaarheid gekenmerkt moet wezen. Wij moeten iedere Christelijke plicht getrouw volbrengen. Wij dienen eerlijk te zijn in het volgen van het licht dat tot ons is gekomen. Maar wat zegt u van wat er op volgt?”

„Zonder eenigen twijfel,” gaf ik ten antwoord, „was het eerste beginsel in het leven van den Zaligmaker gezien, dat van geloof — onwankelbaar geloof in God, Zijnen Vader. In alles wat in verband met Zijne geboorte staat, is God erkend, niet op twijfelachtige, wantrouwende wijze, maar op eene openhartige, eerlijke, en vertrouwbare manier. Bijvoorbeeld, nadat de oprechte Jozef van plan was zijne vrouw, Maria de moeder van Jezus, heimelijk te verlaten, verscheen de engel des Heeren hem in eenen droom. Toen hij uit dien droom ontwaakte, twijfelde hij noch over zijn droom, noch begon hij vragen te stellen of deze dingen mogelijk konden zijn, maar kinderlijk eenvoudig, „deed hij gelijk de engel des Heeren hem bevolen had.”

De heilige Lukas vertelt ons van de hemelsche boodschappers die naar de ootmoedige herders werden gezonden, en verder van een menigte des hemelschen heirlegers, die God prezen zeggende: „Eere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”

Oogenblikkelijk hierna hield de hemelsche muziek op, en de stilte en de duisternis van den nacht keerden terug, maar de herders twijfelden niet aan het visioen, hetwelk zij hadden gezien. Zij lieten geen wantrouwen merken. Zij haalden geene redenen aan om te bewijzen, dat hunne zintuigen hen bedrogen hadden, maar met een volmaakt geloof in God en zonder te aarzelen, zeide de een tot den ander: „Laat ons dan heengaan naar Bethlehem, en laat ons zien het woord, dat er geschied is, hetwelk de Heere ons heeft verkondigd.”

En teruggaande nu naar de eerste gebeurtenis in de geschiedenis van het leven van Jezus, toen Hij een knaap van twaalf jaar was, — de dag in den tempel — kunnen wij de minste twijfel in Zijne handelingen zien geopenbaard? Alhoewel Hij slechts een nog jeugdigen knaap was, stond Hij toen alreeds in het volle zonnelicht van een volkomen geloof in God, als getoond in het vriendelijke maar toch beteekenisvolle antwoord aan Zijne moeder gegeven. „Wat is het, dat gij Mij gezocht hebt? Wist gij niet, dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders?” Iemand die deze schoone maar toch krachtige woorden leest, kan in zijn hart geene ge-

voelens van twijfel koesteren aangaande het geloof, dat Jezus in God stelde. En dit beginsel kunnen wij naspeuren tot aan het einde Zijns levens, als wanneer wij bemerken hoe het Hem in iedere crisis ondersteunde. Bijvoorbeeld toen Hij door den duivel zoo bitterlijk verzocht werd, en van een zeer hoogen berg Hem al de koninkrijken der wereld en hunne heerlijkheid werden getoond, en Hem gezegd werd: „Alle dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden,” toen gaf Hij ten antwoord, ondersteund zijnde door Zijn onwankelbaar geloof: „Den Heere, uwen God zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.”

Wederom, toen Hij alleen de vreeselijke proef in Gethsémané onderging, en de meest vertrouwden van Zijne discipelen niet in staat waren de wacht met Hem te houden, en Hij bad: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van mij voorbijgaan, „toen kwam Zijn volmaakt geloof in God Hem te hulp, en Hij voegde erbij, „doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.”

„Het is waar,” gaf onze vriend tot antwoord, „dat Jezus een volkomen geloof in Zijnen Vader heeft getoond, en als Christenen dienen wij ons geloof aan te kweeken, wanneer wij Hem willen volgen. Maar hoe kan naar uw inzicht, iemand geloof ontwikkelen?”

„Wel, in de allereerste plaats het geloof in den waren en levenden God, is op openbaring gebaseerd. Eene ernstige studie van de natuur te maken, en een onderzoek omtrent de neigingen des harten van de menschen van alle rassen en kleuren, zoowel als van alle landen, in te stellen, zal het feit openbaar maken, dat daar eenen Schepper is, en eene algemeene neiging onder alle volken om Hem te aanbidden, maar om echter een volmaakt geloof in dezen Schepper te hebben, moeten wij Zijne openbaringen ontvangen.

Een groot geloof wordt in één dag niet verkregen. Het kan in het hart geplant worden, maar dan moet het ontwikkelen en groeien. (Wordt vervolgd.)

INHOUD.

Geloof, Hoop, en Liefde	Blz. 53.		Het Lichaam van God	„ 61.
Met nieuwe tongen zullen zij spreken	„ 56.		Getuigenis verkregen van den Balkan-Oorlog	„ 64.
Van over den oceaan	„ 58.		Ontslagen	„ 66.
Aangekomen	„ 59.		Afscheidsgroet	„ 66.
			Volgt mij na	„ 67.

Uitgegeven door de Ned.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel
7 B. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen
der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.